

til Retskontoret der, eller at Nordfalstringerne skal ned til Nykøbing, naar de er vant til at komme til Stubbe-købing? Det vil de ikke kunne forstaa. Baade fra Nord og fra Syd vil der blive sagt: Hvorfor maa vi ikke faa vor egen Dommer, som vi hidtil har haft det? Det passer os i Virkeligheden bedst. Saadanne Ønsker vil der komme frem, og det forekommer mig, at man staar noget svagt i sin Begrundelse af, at man gaar mod Befolkningens Ønsker i saa Henseende. Den megen Specifikation og Deling af det juridiske Hverv kan have sine Fordele rent teoretisk set, men Lægmand vil ikke ret kunne forstaa, at en Dommer skal være bedre skikket til at dømme, navnlig overfor de kriminelle Forseelser, naar han kun kender den ene Side af Livet. Dommerne har, tror jeg, ingen Skade af at maatte omfatte flere Sider af den samme Sag indenfor deres Interessesfære.

Jeg skal dernæst gøre nogle Bemærkninger til enkelte af de andre Ændringer, der er bragte i Forslag udover de 3 nævnte principielle Omraader. I § 27 foreslaas det, at Bestemmelsen om, at der i den stille Uge og i Tiden fra 24. December til 6. Januar ordentligvis ikke skal holdes Retsmøder, skal udgaa. Den tredie Proceskommission havde et Forslag i modsat Retning og ligeledes Loven af 1909. Og jeg mener, at Bestemmelsen bør oprettholdes af praktiske Grunde. Der er i den gældende Lov ikke noget Forbud mod at holde Retsmøder i den nævnte Tid, der staar kun, at der ordentligvis ikke skal holdes Retsmøder i den Tid. Jeg synes, man godt kunde instituere denne Ferie ved Lov. I den vedtagne Lovs § 146 er optaget Proceskommissionens Forslag om, at naar Forkyndelser og andre processuelle Meddelelser sker ved en Stævningsmand, skal en anden Stævningsmand eller en anden god Mand kaldes som Vidne. Denne Bestemmelse er udeladt i § 155. I mange Tilfælde vil man godt kunne overlade disse Meddelelser til en enkelt Stævningsmand, men i andre Tilfælde er det rart at have et Vidne ved Haanden, og jeg vilde derfor foretrække at bevare Bestemmelsen.

I § 731 i Lovforslaget nævnes en Række Tilfælde, hvor der skal beskikkes tiltalte en Forsvarer, naar han ikke selv har valgt en saadan, og i § 735 hedder det: „Forsvareren beskikkes af vedkommende Rets Formand“. Denne Bestemmelse er udtømmende for Byretten, Landsretterne og Højesteret, men jeg kan ikke finde nogen Bestemmelse om, hvem der

skal beskikke Forsvareren ved Underretterne og Undersøgelsesretten, hvor der nemlig ingen Formand er, der er kun en Enkeltdommer. I den vedtagne Lovs § 719 bestemmes det, at Forsvareren ved Underretten og Undersøgelsesretten beskikkes af Overøvrigheden. Denne Bestemmelse trænger ikke til nogen supplerende Bestemmelse. Jeg tror dog, man kan se, hvorledes det er gaaet til, at man ikke har været opmærksom paa at faa en Bestemmelse ind om, hvem der skal beskikke Forsvareren ved Underretten og Undersøgelsesretten. Da man i 1908--09 meget udvidede de Tilfælde, hvor der skal beskikkes en Forsvarer, gik man bort fra Proceskommissionens Forslag i dens § 39. Der var det Forudsætningen, at der kun skulde beskikkes en Forsvarer for tiltalte, der ikke selv havde valgt sig en saadan, naar Sagen førtes for Landsretten, men da man efter den vedtagne Lov og ogsaa efter Lovforslaget her som oftest skal have en Forsvarer for sigtede ogsaa ved Underretten og Undersøgelsesretten, kan man ikke uden videre overføre § 43 i Proceskommissionens Forslag som § 735. Der maa en supplerende Bestemmelse til.

En anden meget vigtig Ændring angaar Børns Fængsling. Efter § 762 i den vedtagne Lov maa Børn under 14 Aar kun fængsles, hvor Omstændighederne og deres Livsførelse i høj Grad taler derfor. Her hedder det i § 779, at „Børn under 14 Aar ikke maa undergives Varetægtsfængsel, men under en straffereelig Undersøgelse kan de i visse Tilfælde sættes under Tilsyn af paalidelige Personer, Forældre eller andre, hvorved der tillige tages Hensyn til, at de holdes fri for fordærvelig Paavirkning“. Regelen er god. Jeg er ikke uenig i den Tankegang, som ligger til Grund for Forbudet mod Børns Fængsling. Den vedtagne Lov siger ogsaa, at man mest muligt skal undgaa Børns Fængsling, og jeg mener, at man i langt de fleste Tilfælde bør nøjes med at sætte Børnene under Opsyn. Men jeg kan ogsaa tænke mig, at Forholdene kan være saadanne, at ingen tør eller vil paatage sig at føre et saadant Tilsyn. Hvad saa? Vedkommende Barn har maaske hverken Fader eller Moder, eller maaske egner disse sig ikke til at betros et saadant Tilsyn, og andre vil ikke eller kan ikke paatage sig det. Det forekommer mig, at i et saadant Tilfælde staar Dommeren magtesløs. Man kan dog vel ikke beskikke Folk til det Hverv at tage